

Extremismes

Aturar el procés català cap a la independència ha esdevingut, finalment, la principal qüestió d'estat. Usen la disfressa triomfalista a propòsit de la crisi. Diuen que la marca Espanya és sòlida i que “*España ha vuelto*”, amb esperit i rialleta renovats. Ara, afirmen, és temps d'unitat, de fermesa i d'engegar una nova fase de creixement. El dret d'autodeterminació “*no existe en ninguna parte*”. El dret a decidir, per descomptat, no vol pas dir res, perquè no hi ha democràcia –sentencien– fora de la legalitat establerta. Cal desactivar, en conseqüència, les “aventures” secessionistes, que només poden conduir a l'ostracisme, l'empobriment i la marginalitat. És temps, doncs, de tancar files al voltant de l'Estat i la Constitució. El PP i el PSOE hi coincideixen substancialment. I les restes de les desplaçades elits catalanes, inspiradores de successives apel·lacions al diàleg, a la negociació, a la cooperació, a la resurrecció del pacte fiscal, a les més imaginatives terceres vies, o a l'ai, ai que prendrem mal, s'hi han afegit amb entusiasme.

L'intent més recent i més elaborat de donar cobertura argumental, encara, a un hipotètic pacte *in extremis* entre Espanya i Catalunya és el d'assenyalar els perjudicis –allà i aquí– que comportaria l'assumpció mútua del discurs del *tot o res*. Segons aquesta posició hi ha dos extrems perillosos: el d'una Catalunya descontrolada que ho vol TOT (independència) contraposada a un Estat que li nega l'elemental potestat i es manté clavats en la seva convicció d'immutabilitat i perdurabilitat, mentre gesticula, amenaça i no proposa RES. Llavors, l'autoproclamada veu del seny –el centre ponderat–, per evitar les calamitats que afectarien ambdues parts en cas de separació, torna a suggerir la negociació interminable. L'Estatut sense Estatut.

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

¿Demandar pacíficament la celebració d'un referèndum és extremisme? Es tracta d'una trampa discursiva inacceptable. La majoria dels països, l'ANC o la Via Catalana, no són en un extrem. Són en una posició. Una posició molt menys extrema que la dels ventrílocos que demanen diàleg amb el ninot de la mà esquerra mentre amb el de la dreta enarboren el fuet.

Extremisme és amenaçar sistemàticament la gent amb l'apocalipsi. Extremisme és no deixar votar. Extremisme és ocultar i manipular les dades econòmiques a conveniència. Extremisme és incomplir sistemàticament el que s'ha acordat. Extremisme és la corrupció. Extremisme és laminar els drets laborals. Extremisme és enganyar clients amb les “preferents”. Extremisme són els desnonaments als més afectats per la crisi. Extremisme és gravar més la remuneració del treball que els beneficis del capital especulatiu. Extremisme és subvertir la llei i adaptar-la al propi interès. Extremisme és afavorir l'increment de les desigualtats. Ex-

Extremisme és no deixar votar, laminar els drets laborals, enganyar clients amb les “preferents”, afavorir les desigualtats

tremisme és menystenir una llengua i una cultura per minoritzar-les. Extremisme és adjudicar la identitat als altres, imposant-la des de l'Estat. Extremisme és mentir. Extremisme és la prepotència fàtua que es pretén més enllà de qualsevol argument. Extremisme és la violència de l'abús de poder en les seves diverses formes. Extremisme és ignorar la voluntat de la gent i fixar, sense fonament i de manera definitiva, els marcs de sobirania. Extremisme és atribuir-se una legitimitat providencial per disposar dels recursos i els drets i llibertats dels altres. Extremisme és la insuportable subordinació d'ara mateix.

Voler la pròpia llibertat; la capacitat plena de decidir sobre els propis afers; triar el model social i gestionar els propis recursos; voler el reconeixement homologat de la teva llengua i cultura; aspirar al mateix rang institucional que els pobles emancipats del món; voler proclamar la pròpia majoria d'edat; afirmar valors com la justícia, el respecte a la diversitat, el pluralisme, la igualtat d'oportunitats; comprometre's amb la democràcia... Això no és extremisme. Això és el cor central d'una societat desacomplexada, que confia en les seves possibilitats. Voler la pròpia independència no és una actitud *extrema* sinó la *normal* de qualsevol subjecte social i polític. Accedir democràticament a la independència ha esdevingut un anhel majoritari perquè és l'expressió col·lectiva del mateix impuls que mou les persones a voler prendre el control del seu futur. L'extremisme real, més aviat, és entossudir-se a negar aquest impuls de llibertat a persones i pobles, subordinant-lo a una negociació sense fi amb un Estat que podrà imposar sempre el seu criteri. Defensar democràticament i pacíficament la llibertat i la justícia no és cap extremisme. Prou de fer-ne un tabú.